

Interessentskab —, og der har man tydeligt betegnet, hvorledes disse Mand skulle betragtes; de skal ikke i noget andet Forhold end Tiendeceieren, naar han er en enkelt Person, og Kommunkassen har efter Udvalgets Ansuelse ikke det Ringeste at gøre med Vedligeholdelsen af Kirken eller Udbedelsen af de Udgifter, der paahvile Kirketiende. — § 10 er der ogsaa indkommet en Bestemmelse, der ser helt besynderlig ud. Det er den, at der i visse Tilfælde skal bruges en anden Fremgangsmaade mod Tiendeceierne, naar Tiendeceierne bestaa af et mindre Antal Mand i Sognet. Det er der jo ikke alene ingen Grund til at indpomme, men der er tværtimod stærke og vægtige Grunde til paa det Bestemteste at modsætte sig, at Lovforslaget skal behæftes med en saadan Bestemmelse. § 10 indeholder for Dvrigt Regler for, hvorledes der fra Kirke- og Undervisningsministerens Side kan gaas frem med Hensyn til at yde Kirketiendeieren Lempelser i Byrder, som man maa anse for at ville blive altfor besværlige for ham. Da Udvalgets Flertal jo er gaaet temmelig strengt frem mod Kirketiendeceierne ved at paalægge dem disse Byrder, har hele Udvalget troet det rigtigt at udvide Bestemmelsen i § 10 noget, og navnlig at drage Omsorg for, at disse Byrder ikke uden Nødvendighed skulde blive overvældende for Kirketiendeceierne. Der er saaledes under Nr. 13 foreslaaet, at Kirke- og Undervisningsministeren skal have Ret til at udsætte Albeidet i længere Tid ved Siden af, at han — hvad der allerede staar i Forslaget — kan forbeholdet paa flere Aar, som ogsaa til at indrømme Lempelser i Henseende til Omsatningen og Udførelsesmaaden. Udvalget tror, at ved Bestemmelserne i denne Paragraf, saaledes omændrede, bliver der givet al den Sikkerhed, som man er i Stand til at give Kirketiendeceierne, mod Overbeholdelse, idet man ingenlunde tvivler om, at Kirke- og Undervisningsministeren, hvor det godtgøres for ham, at det er umuligt at træffe visse Foranstaltninger, eller at det vil være forbundet med altfor store Udgifter, vil søge i Henshold til den ham overdragne Myndighed at faae Arbeidet ordnet paa anden Maade, eller give Kirketiendeceieren Afgang til ved andre Foranstaltninger at indkomme de Fordringer, der stilles i Lovforslaget. — Jeg skal ikke udtale mig om Mindretallets Vndringsforslag, og heller ikke om Forslaget af den ærebe Landskingsmand for 4de Kredts (Sonne), førend Stillerne af Vndringsforslagene have udtalt sig, ivald der saa vil være Anledning for mig dertil.

Ussing: Som det vil ses af Betænkningen, er der i Udvalget et Mindretal, som, medens det i Dvrigt har været enigt med Udvalgets Flertal, dog ikke har turdet slutte sig til de Forslag til Forandringer, som Flertallet har stillet til §§ 4 og 5 i Lovforslaget. Mindretallet ønsker i Mod-

sætning til Flertallet, at disse Paragrafer skulle blive vedtagne i det Væsentlige, som de ere vedtagne i det andet Thing. Ved Loven om Kirkesyn af 19de Februar 1861 § 5 er det jo bestemt, at Indretningen af Barneapparater ved Kirkerne, samt Opvarmningen af disse i det Hele, skal være Kirkeceierne uvevkommande, og som det allerede er bemærket af Flertallets høitagede Ordførere, er det jo endog saa i denne Paragraf udtalt, at det skal være dem i den Grad uvevkommande, at der, end ikke hvis der fra andre Sider anbringes Barneindretninger i Kirkerne, kan paalægges Kirketiendeceierne nogen Forhøielse i Assurancepræmien paa Grund af saadanne nye Indretninger. Det er overfor denne Lovbestemmelse forekommet Mindretallet, at Flertalsforslaget er betænkeligt. Det kan jo ingenlunde være vor Mening, at Loven af 19de Februar 1861 skulde være aldeles uforanderlig; hvis det var vor Mening, vilde vi heller ikke have kunnet slutte os til det foreliggende Lovforslag, som jo bestemmer, at Tiendeceieren skal være pligtig til paa Menighedens Dnfte at anbringe Barneindretning i Kirken; men skøndt vi ikke tro, at de givne Lovbestemmelser i Følge denne Lovs Beskaffenhed og overhovedet i Følge det almindelige Retsforhold, som gjælder med Hensyn til Kirketiender, kunne være aldeles uforanderlige, tro vi paa den anden Side dog, at der maa anvendes en ikke ringe Varsomhed ved at forandre dem. Det kan jo ikke være Andet, end at det, naar en saadan Lov er kommen ud, ganske naturligt vil blive opfattet, som om man i Handel og Wandel maatte kunne stole paa, at de Bestemmelser, som der ere givne, i det Mindste ikke i nogen væsentlig Grad ganske kort Tid efter vilde blive forandrede, og det forekommer mig, at naar man alligevel gjør det, vilde de Personer, som muligen i Tillid til denne Lov have afsluttet Handler angaaende Kirketiender, og som se sig paalagte yderligere Byrder, for hvilke denne Lov udtrykkelig har fritaget dem, ikke ganske uden Grund kunne beklage sig. Det forekommer mig imidlertid ikke blot betænkeligt lige overfor disse Enkelte at foretage saadanne Forandringer som foreslaaet, men det synes mig ogsaa, at man maa sige, at den hele Omsætning og Handel med denne Art Eiendomsgegenstande maa blive i allerhøieste Grad usikker, og det er høist sandsynligt, at deres almindelige Værdi i Handel og Wandel maa tabe, naar det Princip gjøres gjældende, at deslige Forandringer i Lovgivning kunne foretages kort Tid efter, at noget Modsat er fastslaet. Det er af disse Grunde, at Mindretallet har fundet Betænkelighed ved at slutte sig til Flertallets Forslag om, at det skulde paalægges Tiendeceieren at sørge for den stadige Opvarmning af Kirken, Noget, som jo Lovforslaget ikke har turdet paalægge. Der er imod Lovforslagets § 4, saaledes som den er kommen til os fra det andet Thing, gjort blandt Andet den Indvending, at det er noget Eget, at det kun er paalagt Tiende-